СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ — OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XLIV. Ч. 273. Джерзі Ситі, Н. Дж., субота, 21-го листопаду, 1936. — VOL. XLIV. No. 273. Jersey City, N. J., Saturday, November 21, 1936. THREE CENTS

УКРАЇНЕЦЬ В ЛЕҐІСЛЯТУРІ СТЕЙТУ ІНДІЯНА

САВТ БЕНД (Індіяна).—Кандидат Демократичної Партії, адвокат Іван С. Ґонас з Савт Бенд, вибраний есемблименом до леґістратури стейту Індіяна. Адв. Ґонас одержав 41,527 голосів, а його противник дістав 26,863 голосів. Адв. Ґонас походить з Олифанту, Пенсилвенія. Покінчив гай скул в Олифанті, а потім студіював у Томас Каледж і в „Нотр Дам Юніверзіти". Як сам подає, походить з українського роду. Його родичі походять з Галичини.

ВДЕРЖАТИ ДЕМОКРАТІЮ, ЗНАЧИТЬ ДБАТИ ПРО ЗАГАЛЬНЕ ДОБРО.

НЮ ЙОРК.—На 168-річнім обіді Нюйорської Торговельної Палати говорив Джеймс Анджел, президент Єйлського університету, на тему „повиборчих роздумувань". Він твердив, що коли бизнесові люди, як і загал, хочуть задержати в Америці демократичний лад і недопустити до диктатур, треба всім перенятися новим чоловіколюбним духом. Треба, казав він далі, зректися добровільно певних привілеїв і думати більше соціяльно, маючи на увазі в першу чергу добро загалу. Він оборонив уряд щодо його ґуманітарної акції. Казав, що уряд мусів узяти в опіку робітництво, коли завалився промисл, коли прийшла економічна катастрофа. Він теж звертав увагу на те, що уряд не може при помочі податків знайти засобів на всі економічні недомагання. Тут треба допомоги з боку цілого загалу, а в першу чергу з боку багатшої кляси. Всі ми мусимо навчитися відчувати недолю свого ближнього. Інакше навчить нас цього уряд шляхом—диктатури.

НАЗИВАЄ СТРАЙК КОРАБЕЛЬНОЇ ПРИСЛУГИ „КОМУНІСТИЧНИМ".

ТАМПА.—Конвенція Американської Федерації Праці натаврувала страйк корабельної прислуги. І назвала тих, що викликали страйк, „бунтівниками". Відмовила страйкуючим усякої моральної помочі й заявила, що викликання страйку це діло комуністичної пропаґанди. Конвенція заявилася за допомогу тим робітникам, що не далися втягнути до цього бунту, піддержуваного комуністичною партією.

РУЗВЕЛТ ДАЄ ПОРАДУ БИЗНЕСМЕНАМ.

ВАШИНҐТОН.—Перед відїздом до Полудневої Америки президент забрав слово в справі безробіття, звертаючися в тій справі до приватних бизнесменів. Казав теж Дорадчій Бизнесовій Раді, яка існує при департаменті торговлі, щоб вона занялася тим, як втягнути приватний бизнес у плянову боротьбу з безробіттям та як поліпшити життєву стопу найбіднішої кляси, як теж мешкальні відносини бідаків.

В БОРОТЬБІ З РЕКЕТІРАМИ.

НЮ ЙОРК.—Місто Ню Йорк матиме окреме „Джі-Мен" Бюро для боротьби з рекетірами. На його чолі стоятиме правдоподібно Едґар Гувер, що є тепер головою „Федерального Слідчого Бюра" і є добре обзнайомлений з нюйорським рекетірством. Його платня буде, як подано, понад $11,000.

ЄПИСКОПИ ПРОТИ ТЕРОРУ В ЕСПАНІЇ.

ВАШИНҐТОН.—На зборах, у яких взяли участь три кардинали, 11 архиепископів і 75 епископів, ухвалено відозву, звернену до „епископів, священиків і вірних" в Еспанії, в якій американський католицький епископат таврує терор в Еспанії, звернений проти церков і священства. У відозві кажеться про обурення, яке мусить викликати дикунство, що його „допускаються в Еспанії ті, що позбавлені релігійних почувянь і людскости".

НЕ ХОЧЕ ПАРАД.

БУЕНОС АЙРЕС (Арґентина).—Арґентинський уряд приготовив величаву параду для президента Рузвелта, що має прибути на мирову конференцію. Та президент звернутися з проханням, щоби приняття було дуже просте. Супроти цього приходиться арґентинському урядові зміняти пляни, з чого він не дуже задоволений.

СОЦІЯЛЬНЕ ОБЕЗПЕЧЕННЯ І ЗЛОЧИНСТВО.

ВАШИНҐТОН.—Станеться таке, що не передбачувано, а що принесе великі користи. Ото закон про обезпечення на випадок старости вимагає, як відомо, щоб кожний з працедавців зголосив усіх тих, що побирають платні до $3,000 річно. Це відноситься очевидно теж і до—рекетірів. Інакше вони букуть карані грошевими карами і тюрмою. Ось тому надіються, що тепер буде можна при помочі цього нового закону лекше викрити ґенґстерські банки.

ТОҐВЕЛ ЗА СТАБІЛІЗАЦІЮ.

Рексфорд Тоґвел, що відходить від уряду і береться до приватного бизнесу, подає, що його наміром було довести в Америці до стабілізації в промислі й хліборобстві, щоб не було „бумів" і „депресій", а щоби була постійна праця хоч для більшої половини 10,000,000 безробітних, що їх тепер маємо.

„СТШЕЛЬЦИ" ВБИЛИ ДВОХ УКРАЇНЦІВ.

Як відомо, в селі Таврові, пов. Бережани, вбито 2. жовтня підступним способом двох братів, Олексу й Антона Загребельних. Три члени місцевого „Стшельца", озброєні в сокири і баґнети, викликали вечором Олексу Загребельного з хати і на дворі зарубали його та закололи. Те саме зробили з Антоном, що вибіг рятувати брата. Замітне, що поліція з Будилова не занялася зараз убивниками, але арештувала їх аж тоді, коли на місце приїхав комісар і велів арештувати злочинців. В неділю, 4. м. м., відбувся похорон обох братів при участи шістьох священиків і великого здвигу народу з цілої околиці. Грали дві орхестри й співали два хори. На могилі зложено багато вінків від ріжних установ, у яких оба брати були членами. Біля хати попрощав обох хлопців від родини та всіх установ о. д-р В. Левицький, а над могилою промовив о. В. Мушкевич.

СНІГОВИЦІ В ГАЛИЧИНІ.

Велика снігова хуртовина лютилася в днях 6—8 м. м. на Підкарпатті, головно в Дрогобиччині та Самбірщині. На терені дрогобицького повіту буря звалила кількасот дерев, а навіть чимало телеґрафічних стовпів, перервавши дроти. Майже половину овочевих придорожних і лісних дерев ушкодило. Земля покрилася снігом, під яким лежить іще незібрана бараболя, буряки та капуста. Сільські господарі в розпуці.

ТРІЙЛИВІ ЦУКОРКИ.

До мешкання Василя Ручки в Юськовичах, пов. Золочів, прийшов якийсь пройдисвіт, що збирав замовлення на образи. Підчас розмови він почастував Ручку, його сина та Павла Допелича, що знаходився тоді в його хаті, цукорками і, не продавши образу, вийшов. Незабаром Ручка, син і Допелич дістали шлункових болів і корчів у ногах. Того самого дня Допелич помер серед проявів затроєння. Ручка і син борються зі смертю. Таємничого продавця шукає поліція.

ВІДТИСКИ ПАЛЬЦІВ ЗРАДИЛИ.

Перед судом присяжних у Львові розпочався процес проти робітника Богдана Федика, родом із Дрогобича, що в грудні м. р. вдушив у мешканні свого шваґра при вул. Замойського служницю Катерину Веселу задля грабунку. Злочинця зрадили відтиски пальців, які полишив на бляшаних пушках.

УКРАЇНСЬКІ СПРАВИ В НІМЕЦЬКІЙ ПРЕСІ.

В останньому часі появилося в берлінські пресі чимало більших статей, між ними й передовиць, присвячених українським актуальним справам, зокремаж траґічному положенні українства у совєтській Україні та питанню автономії на Підкарпатській Русі. Особливо цінні статті дипл. інж. Барґеля про „совєтську пригривку над Дністром" („Дойтше Альґемайне Цайтунґ" з 3. жовтня) й відомого кореспондента Р. Брандта: „Чоловік — це ніщо" (в „Берл. Льокаль-Анцайґері" з 2. жовтня) з вірною оцінкою екстермінаційної большевицької політики проти українців. Незвичайно симпатичні для нас статті, передруковані теж в інших, провінціональних ґазетах, помістили дуже поширені між німецьким селянством і робітництвом ґазети „Національ-соц. Ляндпост" (ч. з 18 вересня: Боротьба українського народу), „Арбайтертум" (ч. з 9. вересня: „Воююча помираюча Україна") і „Дойтше Арбайтс-Кореспонденц" (чч. з 6. і 20 вересня: „Червона армія — й лихоліття української людности" і „Нема навіть паперу, щоб накритись"). На окрему увагу заслугують змістовні й старанні статті д-ра Ґ. Вольфа, особливо його більша праця про нащу культуру й наші кооперативи, поміщена в поважному журналі, „Ляндвіртшафтліхе Пресе".

НАФТА Й КРОВ.

Впродовж найближчих місяців має бути вияснена одна справа, що на своє остаточне поладнання жде 18 літ. Уже 18 років бореться Франція за реґабілітацію одного з найзамітніших своїх учених, якого англійські тайні аґенти в одному, невтральному краю в жорстокий спосіб стортурували, нарушуючи таким чином міжнародне право. Від 18 літ жде одна самітна жінка в своїм дімку в Асніер коло Парижа на реґабілітацію свойого мужа. Від 18 літ британське міністерство закордонних справ не реаґувало на всякі інтерпеляції, бо змушувала його до того могутня Інтеліджене Сервіс.

Дня 7. серпня 1918. р. аґенти британської Інтелідженс Сервіс арештували на невтральному ґрунті Юліяна Шеора, тоді професора перського університету в Окговаті, й кинули його до вязниці в Шаїд коло Баґдаду. Англійські військові власти обвинувачували арештованого за господарське шпиґунство на основі доносу одного англійського нафтового концерну й на основі доповнюючого цей донос рапорту Інтелідженс Сервіс. Французькі власти не були повідомлені про те арештування, яке переведено в найбільшій тайні.

ПОЛЯКИ НЕ ЛЮБЛЯТЬ ТВЕРЕЗОСТИ.

Сконфісковано брошуру п. з. „Боротьба за краще завтра", яку написав Олександер Іжицький, а видало протиалькогольне Т-во „Тверезість". Цензура добачила в брошурі образу польського війська.

НА БАЛАМУЧЕННЯ НАРОДУ.

У Львові появилося перше число нового москвофільського тижневика „Наше Слово", яке видає Теодор Сулим. Як відповідальний редактор фіґурує А. І. Яськов. Нема сумніву, що на українську народню масу цей кацапський свисток не буде мати найменшого впливу.

ПАМЯТНИКАМИ ХОЧУТЬ ЗАЛИТИ ЛЬВІВ.

Крім памятника марш. Пілсудського при вул. Пелчинській рішено поставити в парку Кілінського памятник польській поетці Конопніцькій. При тій нагоді „Львовскі Дзеннік Народови" пригадує забуту справу памятників Костюшка, що має станути перед університетом, біскупа Бандурського та врешті Словацького перед міським театром. На все те покищо брак грошей.

ВТІКАЧІ З ЧОРТІВСЬКОГО ОСТРОВА.

З вязниці на Чортівськім острові (Французька Ґуяна) втекли пять вязнів і після авантурних пригод у джунґлях Каєни та жахливої плавби морем дістались на острів Трінідад. По морю втікали на малім човні, перепливши дорогу 700 морських миль. Були це два французи та один італієць, бельґієць і корсиканець. Втікачі оповідали, що підчас 14-денної морської подорожі вони мали тільки кілька літрів води і невелику скількість цвібаку. Коли дістались до порту на Трінідаді, були такі виснажені, що мусіли відставити їх до шпиталю. Із Чортівського острова втекли в останньому часі 20 вязнів.

КАТАСТРОФАЛЬНА ОСІНЬ.

Із Скільщини повідомляють, що там уже дванацять днів триває слота, а від пятьох днів паде густий мокрий сніг. Дерева ще в листі, отже сніг купами обсідає дерева і робить великі шкоди. Молоді щепи, особливо буйніші, поломані, деякі цілковито. Також старші дерева в садах, при дорогах і в лісі понищені, немов по найбільшій бурі. Бульба у 80 проц. не викопана, а озимина ще не засіяна. Отава ще в полі, а худоба стоїть у стайні. Це вже друга така катастрофальна слота цього року.

ПОСВЯЧЕННЯ 10 ЛЮДОВИХ ДОМІВ.

Тернопільщина буде в найближчому часі ущасливлена 10 новими людовими домами, які будує при допомозі урядових чинників „Товарджиство школи людовей". Куратор будови людових домів, староста Маліцький, визначив посвячення нових домів на 1. жовтня в Яструбкові і Денисові, 18. жовтня в Конопківці, 25. жовтня в Скоморохах і Маріївці, 8. листопаду в Луці, 15. листопаду в Цеброві (також школи), 22. листопаду в Дичкові, 28. листопаду в Білій, 6. грудня в Хатках, 15. грудня в Машівцях.

ЛИСТОПАДОВІ СВЯТА І ВИХОВАННЯ МОЛОДІ

ЛЬВІВ. — Цього року рідний край стихійно святкував річницю листопадового зриву. Вшановували цей зрив не тільки всі більші міста і містечка, але навіть села. У звязку з цим крайва преса застановляється над національним вихованням молоді. „Діло" з 3 листопаду ц. р. пише: „Саме з приводу лостопадових днів говориться більше, ніж колинебудь, що найбільше з усіх наших завдань є завдання: різьбити характери, ублагороднювати душі й серця української дітвори, української молоді, щоб молоде покоління української нації серед важких і невідрадних сучасних обставин осталося вірне національним ідеалом та передавало їх черговим поколінням". Долі питається той сам часопис: „Але як здійснити ту необхідність? Хто має це зробити? Українські школи? Де вони? З 3,662 українських прилюдних шкіл залишилося за офіційними даними міністеріяльного шематизму з 1930-31 (новішого нема) всього 134 українських, а всі інші наші школи спольонізовані чи зутраквізовані, що на одно виходить".

ГІРКЕ ПРОТВЕРЕЗІННЯ.

ЛЬВІВ. — Дня 15 жовтня на протестаційному вічу у Львові виголосив реферат „За землю батьківщини" інж. Павликовський, чільний діяч УНДО, себто тої ґрупи, яка ще донедавна голосила нормалізацію і співжиття з польським народом. У цьому рефераті бесідник навів при помочі статистичних даних ці великі небезпеки, які грозять українському народові з боку польської кольонізації. Між іншими він сказав: „Як бачимо, в земельній справі характеризує польське громадянство велика аґресивність, а уряд — довільність. Ті самі польські політики, які нераз кидали бундючне слово, що „з людем рускім спокойнім" порозуміються понад голови провідників, влучають цей люд у само серце, готовлячися до кольонізації його рідної і такої побажаної йому, необхідної землі. В її обороні станують усі шари нашого громадянства. В почутті глибокої нашої правди, нашого права на рідну землю, приймемо в його обороні накинену нам боротьбу. Стоїмо в останнім етапі боротьби за землю і її програти не смієно".

ЯК ВИГЛЯДАЄ БОЛЬШЕВИЦЬКА СВОБОДА.

МОСКВА. — Московська „Правда" з 26 жовтня ц. р. дає вказівки, як треба боротися з „ворожими елементами", що пролізли в редакції часописів. „Деякі комітети — пише „Правда" — обмежуються тільки політичною перевіркою редакторів. Тимчасом треба перевіряти кожного редакційного співробітника й кожного рейортера". Далі „Правда" домагається стислої контролі політичних переконань навіть коректорів ґазет і друкарських робітників, бо „коректура і друкарня мають також важне значіння. Ворог може приносити шкоду не тільки на становищі редактора. Ще більшу шкоду приносять вороги-друкарі, лінотипісти, складачі й інші".

ГОСТРІ ПРИСУДИ ЗА ЗАЛІЗНИЧІ КАТАСТРОФИ.

МОСКВА. — Совєтський часопис „Ґудок", орґан комісаріяту комунікації в СССР, подає, що в днях 19—20 жовтня ц. р. відбулася розправа за катастрофу на відтинку Слухіно-Ясная Поляна. В катастрофі два ваґони зовсім розбились, а пять були ушкоджені. На розправі виявилося, що причиною катастрофи було „засмічування того відтинку білоґвардійцями, троцькістами й іншими ворожими чинниками". Головного підсудного, Залуського, засудили на 7 років вязниці, Ґорунова теж на 7, Владімірова на пять, а Комолова на 3 роки.

СПАНТЕЛИЧЕННЯ В МОСКВІ ЗПРИВОДУ ВИЗНАННЯ ҐЕН. ФРАНКА.

МОСКВА. — Совєтські офіційні круги, які ще недавно погрожували дати лівому еспанському урядові таку поміч, що „задивує світ", приняли визнання ґен. Франка Італією й Німеччиною мовчанкою. В офіційній совєтській пресі замітний заляк і вона коментує, що „видно, фашистівські краї готові піти до найдальших границь, і то навіть не пробуючи скрити своїх намірів, щоби помогти своїм пупілям в Еспанії". Назагал Совєти побоюються, що це готово викликати війну.

АНҐЛІЯ КЛОНИТЬСЯ НА БІК ФРАНКА.

ЛОНДОН. — Анґлійський міністер закордонних справ, Іден, твердо заявив, що ґен. Франко має право переводити бльокаду здовж еспанського побережжя та не допускати туди чужих кораблів. У відношенню до поламання постанов невтральности в еспанських справах Іден сказав, що Совєти більше завинили ніж Італія і Німеччина. Впродовж 11 днів, від 20 до 31 жовтня, Совєти післали еспанським лівим 18 кораблів, наладованих літаками, тенками, зброєю й амуніцією.

НЕСПОКОЇ У ФРАНЦІЇ.

ПАРИЖ. — У звязку з визнанням Італією і Німеччиною уряду ґен. Франка, як теж у звязку з поповненням самогубства французьким міністром Салендом, публична французька опінія знов сколихалася та вибухли знов політичні пристрасти між лівими і правими струями. Побоюються, що розрухи можуть приняти гострі форми.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Edited by Editorial Committee
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.
За оголошення редакція не відповідає.
Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союза: BErgen 4-1016. 4-0807.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ПОЛЬСЬКИЙ СОЦІЯЛІСТ

Помер Гнат Дашинський, провідна польська політична постать, добре відома всім тим, що вийшли зо старого краю. Як провідник польських соціялістів, був він славлений довгі часи в українських рядах як "прихильник" українців, як той, що боровся за соціяльне й національне визволення і українських працюючих мас, або, як це польські соціялісти залюбки повторяли: "за нашон і вашон вольносьць". На іншім місці передруковуємо спогад д-ра Костя Левицького про Дашинського; з того спогаду ясно виходить, що цей "народній трибун" (так тепер пише про Дашинського польська преса) був одним з найбільших польських шовіністів. Дашинський був серед поляків "лівим". Польська преса навіть нераз лаяла його за "симпатії" для українців, та тепер та сама преса одноголосно стверджує тільки одно, а саме те, що Дашинський був "поляк з крови і кости" і "патріот, що любив батьківщину", для якої працював без упину, стараючись до самої смерти про "охорону інтересів польської національної цілости".

У споминах про Дашинського, поміщених у "Новім Часі", стверджено, що коли Дашинський, уже за польської держави, став марщалком сойму, то не було навіть такого вшехполяка, що відносивсяб до українських послів і української справи з більшою ненавистю від—Дашинського. Читаємо там, що кожне гостріше слово українського посла, звернене проти польських надужить, виводило Дашинського з рівноваги. А вже найбільш різко реаґував він на назву "Західня Україна". Закінчено цей спогад про Дашинського ось так: "Дашинський був у першу чергу польський державник. Не тільки для Пілсудського, а й для Дашинського соціялізм був засобом до цілі. Оповідають, що на одному з міжнародніх конґресів підчас промомови Рози Люксембурґ, яка цитатами з Маркса поборювала польський незалежницький соціялізм, Дашинський перебив їй: "Плюю на історичний матеріялізм, коли він дозволяє на незалежність сербських свинопасів, а відмовляє права на незалежність двацять-міліоновому польському народові". В цьому оклику—ввесь Дашинський."

Ось так виглядає правдиве обличчя провідника польських соціялістів, себто провідника цеї польської партії, якій вірно служили такі провідні уми української соціял-демократичної партії як Микола Ганкевич. Життя і діяльність таких польських соціялістів як Дашинський і Пілсудський є доброю наукою для всіх тих українців, що ще досі не вийшли з інтернаціонального дурману і рахуються з тим, що в справі визволення українського народу можна скорше і лекше договоритися з польськими, московськими чи якими іншими соціялістами.

Д-р Кирило Трильовський.

ПРО НАТАЛІЮ КОБРИНСЬКУ

(З моїх споминів).

(3)

М. Чернишевський працював найперше в „Отечественніх Запісках", а потім став навіть редактором „Современніка". Він мав величезний вплив на російську суспільність і тому царський уряд використав якусь необережну згадку про нього в чужім листуванню, щоб його в 1862 році вислати на каторгу. В р. 1871 пішов він на поселення в Сибір, звідки його пробував викрасти революціонер Мишкін, перебраний за офіцира жандармерії.

„Что дѣлать"? було довгі роки свого роду евангелієм для російської молоді. Була це перша російська книжка, яку мені довелось читати, і нераз і цілу годину втратив я зі словарем у руках над відчитанням лиш одної сторінки. Але таки прочитав я цілий роман, хоч нераз дуже дивними видавалися мені російські звичаї. І так геройка цього роману, Верочка, пила що рана в ліжку „чай со сливками". Мене то страшенно дивувало, як може смакувати чай зі сливками. Та доперва значно пізніше я довідався, що „слівкі" це попросту наша „сметанка".

Цей роман зробив очевидно і на мене велике враження. І ціла молодша лінія Озаркевичів, отже і Наталія Кобринська, стояла під впливом цього пропаґандного роману. І таки мабуть іще в 80-тих роках мин. ст. вийшов він у скороченню по польськи під заголовком „Людзе".

Завважу, що большевики хотять доказати, що вся українська культура є звязана суцільно з російською і тому переслідують навіть українських фізиків і математиків, наскільки вони в термінольоґії роблять „ухили" від російської.

Також і Т. Шевченка хотять вони за всяку ціну звязати з тодішніми поступовими російськими течіями. І тому у своїм дуже пишнім виданню „Кобзаря" намалювали погруддя Тараса, ціпко звязане (одно заходить за друге) з погруддям російських поступовців Чернишевського і Добролюбова. Річ певна, що колиб Тарас був іще з 5 літ жив, то був би певно за такі свої твори як „О люди, люди небораки! На що здалися вам царі" повандрував знову в „отдальонния места" царської імперії.

Перше оповідання Н. Кобринської **„Задля кусника хліба"** появилося в р 1884. Тематика (це у нас тепер модне слово!) його взята таки з найближчого окруження письменниці.

Іде тут не про кого іншого, а таки про її рідного брата Володимира. В сусіднім селі Русові (де і досі живе В. Стефаник) жила бідна вдова по тамошнім пароху, о. Петровськім. Мала вона дуже гарну високого росту дочку і між нею та молодим В. Озаркевичем завязалося щире кохання. Одначе огляди „родинної політики" розбили це кохання і допровадити до подружжя Володимира з багатою, мабуть і своячкою, Ольгою Рошкевичівною з Льолина коло Сколього. Батькам Ольги було власне дуже на руку віддати її чимскорше замуж, щоб раз на все зробити неможливою комбінацію зі „скомпромітованим" через політичні процеси І. Франком. А такий процес, а ще більше „тюрма", це було перед 60 роками та аж до процесів за страйки та за неспокої в університеті на початку XX-го століття щось страшне, щось, що попросту викидало людину поза дужки суспільности! Отже зрозуміємо і родичів Ольги. Та всеж таки для обох молодих було це великою життєвою траґедією. Читаймо Франкову „Картку любови", що обіймає сім пісень з 1878—1880 року, то відчуємо майже безпосердньо той страшний біль, що щемів у його серці. Читач, що не знає справи, може собі думати, що це ось лише така фантазія поета. Ні! Це була траґедія, котрої сценою було справжнє життя!

В життю бувають нераз недібрані пари, хоч одна і друга сторона, взявши окремо, є навіть усякого поважання достойна. Л. Толстой у своїй повісті-споминах „Детство, отрочество, юношество" говорить власне про таку пару, в котрій одначе бракувало „ізюмини" (родзинки), що без неї подружжя не може бути щасливе і стає „недібране".

І тут так було. Який був о. Володимир, я вже писав. А тепер лишається сказати дещо і про його від недавна також уже покійну дружину Ольгу. Не належала вона до красунь, але лице її було незвичайно симпатичне, до чого немало причинялися великі гарні очи. Обоє були чесні, добрі, інтеліґентні, але не пасували до себе.

Тут треба би ще згадати і про брата Ольги Рошкевич, Славка. Його то власне домашнім учителем був І. Франко. Кажуть німці, що „Ґелеґенгайт махт Дібе", але ще недавно грано в однім з віденських театрів оперету „Ґелеґенгайт махт Лібе" (нагода робить любов, так як нагода робить злодіїв). Подібно було і в тім припадку. Жиючи разом на попівстві в Льолині, Франко і Ольга полюбились. Річ певна, що коли би було дійшло до подружжя між ними, Франко міг у повнім здоровлю дожити бодай до 1926 року. Але сталось інакше...

Інтересна річ, що сталося з учеником Франка, Славком. Він залюбився в Ользі Ганкевич, сестрі пізнішого визначного укр. соц. демократа, Миколи. Одначе і та Ольга вийшла за другого (зрештою любленого нею) Северина Матковського, пізнішого пароха Бусир у Гусятинщині, заслуженого патріота, автора інтересної книжки „Три синодальні архиереї".

Обоє Матковські вже померли, а Славко, бувший учень Франка, став — ц. к. комісарем поліції!

Автім щодо І. Франка, то всі знаємо, яка доля стрінула його (1886 р.). Він гірко нарікав на неї перед своїм приятелем, д-ром Андрієм Чайковським.

І тут одна ще увага: Люди, про котрих тут говорю, належать усі, так сказати, до нашої історії, то і годі не говорити про них. А всі ті події, що є з ними звязані, це наче ілюстрація тих часів, коли Н. Кобринська ставляла перші кроки не лише на літературнім полі, але і на суспільнім узагалі. Вонаж у 80-тих роках мин. ст. заложила в Станиславові перше українське жіноче товариство. Перше, бо чейже „Общества русских дам" у Львові не можна було зачислювати до українських.

Великим подвигом Н. Кобринської було видання в 1887 р. жіночого альманаху п. з. **„Перший вінок"**. Справа того альманаху представляється так, що вона збирала потрібні матеріяли, а І. Франко поправляв їх, порядкував, допильновував друку та робив коректу.

Коли говоримо про еманципаційний жіночий рух, який заініціювала у 80-тих роках мин. ст. Н. Кобринська, то треба би бодай на пару хвиль кинути оком і на те, що ділось у тій справі і в тім часі між поляками в Галичині.

Уже в 70-тих роках повстала була в Галичині дискусія в справі жіночих студій головно під впливом вістей про розвій жіночого руху в Конґресівці, котрий очевидно був відбліском такого руху в корінній Росії, де жінки не лише „в народ" ходили (як ось у повісті Турґенева „Новь"), але і їздили на вищі студії до Швайцарії.

Вислід дискусії в польській пресі 70-тих років представляв теоретично досить велику вартість, бо суспільність привикала поволі до кличів еманципації і спрецизовані були певні ясніші становища за і проти. У 80-тих роках дискусія в тій справі притихла і аж доперва в 90-тих роках знов оживилась.

У 1880-тім р. появилася книжка Генрика Ясенського „Кобета XIX. стулецяˮ. У ній автор не зазначував властиво ясно свого становища і ще найвиразніше висказав він постулят, щоби впроваджено стислу публичну контролю над вихованням дівчат по монастирях.

Голоси, підношені у 80-тих роках, походили найчастіше від мужчин і були чимраз більше ворожі і неприхильні. Це реакційне становище представляв передовсім краевий шкільний інспектор Мечислав Барановський. Він заявив у польськім часописі „Школа" без обиняків, що „думки про еманципацію жіноцтва можуть бути лише твором хоробливої фантазії" та що жінка повинна держатись лише домашньої сфери. На думку Барановського, „жінки не виказують в абстрактнім думанню відповідної стислости". З роками ставав він іще реакційніший, а 1889 р. (все в „Школі") заявивсь отверто за те, щоб кожна „сфера товариська" діставала окреме виховання.

Як бачимо, то духова сфера краю, в котрім жила Н. Кобринська, і пора, в котрій вона розпочинала свою діяльність, цілком не були приятливі для її великого почину. Щастям її було це, що її найближчі, то є всі три брати, між ними і священик, сестра і дві братові та сестра братової Ольги, Михайлина Рошкевич, розуміли її та навіть, наскільки мова про жінок, помагали їй у роботі. Третя братова, жінка Евгена, німка, зукраїнщилась і сталася також великою її прихильницею.

При її апостольській праці в обороні прав жінки мала вона моральне попертя таких визначних людей як М. Драгаманів, М. Павлик, автор славної „Ребенщукової Тетяни", та І. Франко, котрий, як бачимо, навіть чинно їй помагав при виданню „Першого Вінка". (Я сам був свідком цього).

Вже не говорю про О. Терлецького та В. Полянського — обох ентузіястів жіночої еманципації — з тим, що перший з них був спокійний і розважний, а другий — палкий ентузіяст. Коли говорю повище про „духову сферу краю", то обіймаю тими словами не лише впливи та виступи таких польських реакціонерів як Барановський, але і тодішню „рутенську" суспільність, реакційну до шпіку і кости. Таж головною її товариською забавою були карти! І признати мушу, що в нікого з родини Озаркевичів я ні тоді, ні пізніше не бачив цього сумнівного доказу культури.

Почину і дальшої праці Наталії Кобринської не сміємо трактувати лише з вузького становища „жіночого питання". Напрям, що старається здобути рівні права для більшости даної нації і ту більшість кличе до громадянської роботи, до боротьби за найвищу національну мету, є загальним, великим і, скажімо правду, рішальним національним подвигом.

А коли бачимо тепер на великих „Святах Селянок" їх карні ряди, як роблять масові вправи, як не лише молоді дівчата, але і старші ґаздині машерують і ногами такт вибивають, наче колись пруські гренадири „Фридриха Великого", то і найменша тінь зневіри мусить зникнути з наших сердець. Ми певні свого, ми певні і їх самих, і того молодого покоління, котре вони виховують.

Але серед того одушевлення на „Святах Селянки", на академіях та на інших торжествах, уладжуваних нашим жіноцтвом, не забуваймо на ту, що перед пів століттям дала почин до того величавого руху, не забуваймо на **Наталію Кобринську!**

(Кінець).

ПРО ПОЛЬСЬКОГО СОЦІЯЛІСТА ГНАТА ДАШИНСЬКОГО

Голосний свого часу польський соціяліст д-р Гнат Дашинський був спершу, у своїй політичній молодости, симпатичний для нас, українців, коли ми ще вірили, що як прийде до влади польська демократія, то стане ліпше українському народові, бо тоді стануть рівні з рівними і вільні з вільними...

Не забудемо тої телеґрами з Кракова по крівавих виборах до Державної Ради у нас в 1897 році: „Панування польської меншини над українською більшістю є **неморальне і засадничо несправедливе,** тимбільше, що при розбудженій національній свідомости українського народу того панування без помочі війська й жандармерії не вдасться вдержати".

І валив посол Дашинський президента Палати Послів поляка Давида Абрагамовича в 1897 р. словами: „Ти, старий, надаєшся до криміналу!" Він поставив потім наглий внесок на обвинувачення міністрів за введення виїмкового стану в Західній Галичині за протижидівські розрухи — при чому без пардону нищив шляхотську господарку в Галичині, що спричинила селянські розрухи та вже була спровадила ката з Відня.

На зїзді австрійських соціял-демократів у Берні 1899 р., як поставлено резолюцію, щоб перетворити Австрію на державу вільних народів, то посол Дашинський сказав у своїй промові, що створення галицької провінції звело український нарід до ролі безнадійної меншини, так, що цей нарід дійсно **оплачує цілу польську культуру на сході...**

А в дебаті над звітом запомогової комісії в палаті послів сказав посол Дашинський дня 13. травня 1901 року, що в Галичині „ксьондзи, князі і ґрафи крадуть, як звичайні злодії"...

Ось так воно було, коли посол Дашинський був в опозиції проти австрійського уряду та у війні з Колом Польським у Відні. А як ті часи перейшли і прийшов парлямент загального голосування та наше становище стало сильніше і національна свідомість українського народу розбудилась, то **посол Дашиський вже не підтримав нашого домагання заснувати український університет у Львові** і не міг ще рішитися...

А далі, коли берестейським договором визнано державність України і признано право самоозначення українського народу, то посол Дашинський сказав в австрійському парляменті, що „вибухла якась Україна" і поставився ворожо до визвольних змагань українського народу. Дійшло до того, що в дні 21. лютого 1918 р. в палаті послів Державної Ради у Відні **посол Гавзер** іменем німецьких партій Австрії висказав найвище здивування з причини такої поведінки поляків, а посол **Василько** мусів навіть відпирати несправедливі й неоправдані атаки посла Дашинського.

А вкінці, як посол Дашинський став **маршалом польського сойму,** то вже не признавав проблеми української нації, ані не знав українських послів. Він призабув наших давніх послів: Романчука, Окуневського й інших, при котрих дороблявся, а нових українських послів зовсім не респектував...

Колишній соціял-демократ став фактично націонал-демократом, що опинився на плятформі шовінізму і з маркою великого польського трибуна переходить до історії. — („Діло"). **Д-р Кость Левицький.**

Улас Самчук.

ВІЙНА І РЕВОЛЮЦІЯ

Друга частина „ВОЛИНІ".

Передрук забороняється. — Авторські права застережені.

(59)

Оповідають про старе, про князів та ґенералів. Щось неприємне, скорбота якась, чи що... Дядько напів поважно, напів жартом питають: — А чи знав ти князя Ашкінази?

Володько всміхається і йому знов добре. Нема смутку, нема горя. А коли і є, не треба перейматися ним до глибини. Перш за все пошукати можливости для виходу з тяжкого становища.

На другий день дядько натягає свої „нові", ще запередвоєнного корту штани, взуває вояцькі чоботи, не менш від штанів історичного кашкета, бере улюблену свою суковату палицю й обидва з Володьком ідуть до монастиря.

Приходять. На монастирському подвірю спокій. Увійшли до будинку, де живуть ченці і запитали, кудою зайти до архимандрита. Їм показали. Довгий, темний коридор. З обох боків багато дверей. Широкі, старі сходи провадять на другий поверх. Там показали їм одні двері. Єлисей відчиняє їх і бачить, що за ними ще одні двері. Увійшли.

Опинилися в мешканню архимандритового келейника. Це блідий, зі синіми на скранях жилками, хлопчина. Він ввічливо привітав гостей, просить сідати й зачекати. „Його преподобіє" зараз прийдуть. Чекання. Невеличка келійка. Стіни закопчені. Чорний образ Христа в терновому вінку і якогось епископа, подібного на Миколу Чудотворця. Пахне карболкою.

Володько зітхнув. Дядько подивився на нього і моргнув рудоватою бородою. Не журися, мовляв.

По корткому часі двері відчиняються і входить архимандрит. У чорному, високий, стрункий, подібний до Христа, він відразу подобався Володькові. Ясні, хоробливо блискучі сині очі. Борідка каштанова клинцем. Такоїж барви довгі коси, розділені по середині виразним проділом. Володько з дядьком підходять під благословення.

— Ну, гості мої? Кажіть, що вас направило до мене, — заговорив архимандрит.

— Ваше високопреподобіє! — зачав дядько. — Оце прийшли ми до вас просити, чи не моглиб ви з ласки своєї допомогти нам примістити оцього хлопця до школи при семинарії. Це є син мого брата. Живе у кремянецькому „уезді", пятьдесять верстов звідси. Прийшов він таку путь пішки, а школа не приймає його. Має добре „свідетельство".

Архимандрит глянув на Володька, підійшов до нього, поклав свою руку йому на голову. — Ну, каже він. Бачу, що він дуже хоче вчитися. Добре. Я переговорю з управителем. А ти завтра приходь туди.

Володько ожив. Ці кілька слів вернули йому віру в справедливість. А також він певний, що є радість велика, тим більша і яскравіша, чим темніше її тло і чим тяжчий шлях до неї.

Вийшовши від архимандрита, Володько до цілого світу сміється. Радісно йому. Так багато стало простору і так весело світить велике сонце. Ах, як приємно ступається по такому просторому світі. Йдуть — дядько і він... Як мало треба було, щоби зробити їх щасливими в повному розумінню слова.

На другий день Володько вже у школі. Учитель, той самий у ґаліфе, показав йому його місце. Школярі, що сидять на тій лавиці, не хочуть, щоб Володько коло них сидів. Їм і так тісно. Володько притаковився зовсім на краєчку лавиці. Йому всеодно. Йому не треба багато місця. От краєчок один і досить. Зате він слухає виклад. Говориться про словян, про їх племена. Перед кожним учнем невеличка книжечка в червоних політурках. Шкода, що Володько не чув усього з початку. Ці вже другий тиждень учаться. Але не біда. Головне переборене. Володько все таки переборов, досягнув свого.

А тим часом оповідається, як словяни йшли до варягів, як просили їх: „Земля наша велика й обильна, но порядка в ней нет. Приходіте, княжіте і владейте намі". Володько уважно це слухає. В його уяві повстають нові образи. Починає знайомитися з минувшиною свого краю.

Проходять дні. Володько вчиться. Пізнає, що найкоротше віддалення між двома точками це проста лінія. Довідується про пасати, монсуни, брізи. Рюрики. Усе нове, все цікаве. Усе поривае за собою. Ціла Володькова увага там у книгах. Забув за поле, за свої коні. Лиш час від часу пригадує собі дім і журиться, що то робить хорий батько.

Товариші все ще не приймають його до свого гурту. Нічого. Вониж ще не знають Володька. Як вони можуть так скоро пізнати його. Почекайте лиш, дайте оглянутись, знайти себе. Дайте йому можливість врости в оточення, навчитися сміливо ступати по широких салях, голосно й отверто вимовляти слова, яких є повні уста, але яких не пускають назверх скромність, непевність, сором. А тоді знов розгорнеться Володько і всі побачите, що ви помилилися.

(Дальше буде).

МІСЯЧНИЙ ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕКОРДОВОГО СЕКРЕТАРЯ У. Н. СОЮЗА

за жовтень 1936 р.

НОВІ ВІДДІЛИ:

Зорганізовано новий молодечий відділ, число 34, під назвою Бр. св. Миколая", в Ембридж, Па.

Створено новий відділ, число 258, в Гавцдейл, Па.

НОВІ ЧЛЕНИ:

В. 1. Кухта Йосиф.
Б. 5. Климишин Іван, Рудик Михайло.
В. 9. Сеніцький Іван.
В. 34. Судя Г. Вікторія, Судя Олена, Кульчицька П. Евгенія, Сисин Микола, Сумела Михайло, Магник Іван, Срадомський Василь, Ґреш Іван, Ґебет Йосиф.
В. 37. Курс Ольга.
В. 42. Мечник Іван, Максимюк Микола, Федорко Іван Кінайлюк Микола мол.
Б. 43. Держанович Яків.
В. 44. Барна Олена.
В. 50. Запоточна Марія, Сикута Розалія.
В. 55. Шандровська Марія.
В. 58. Пристовський Микола, Куріша Ксенька, Колеса Марія.
В. 63. Буряк Петро, Дзаксон Луіс.
В. 67. Загоруйко Анна.
Б. 72. Сльоньовська Анна Марія.
В. 78. Маціовський Іван, Вавришко Франко.
В. 83. Шулак Марія.
В. 91. Маціринська Стефанія. Левіцький Володимир, Кремінь Петро, Ковалик Василь.
Б. 94. Федчишин Стефан.
В. 98. Галецька Марія.
В. 102. Гнатяк Павло мол., Дорош Іван, Стиранка Дмитро, Дорош Йосиф, Гірняк Микола, Іващишин Дмитро, Щубака Катерина, Павлина Михайлина.
В. 104. Романець Юлія.
В. 105. Феснак Стефанія, Бішко Павло.
В. 130. Колодницька Йосифа, Бундз Григорій.
В. 131 Фланерій Анна.
В. 134 Копко Марія.
В. 142. Левчак Станислав.
В. 143. Скуба Сильвестер.
В. 150. Яремій Дорота.
В. 155. Добрянський Стефан.
В. 158. Коптюх Ольга.
В. 162. Попіль Дмитро.
В. 164. Рудий Микола, Маленкевич Олена, Лело Іван, Гнилянський Стефан, Генгер Людвік, Гнилянський Петро.
В. 165. Бобак Микола.
В. 170. Гаратон Анна Една.
В. 171. Площанська Евгенія, Дубек Анна, Клапко Катерина, Денеґа Павлина, Харовська Марія, Галушка Павлина, Славська Олена, Шмайдей Юстина, Левіцька Юстина, Каричак Анастасія.
В. 177. Мамчак Михайло, Накопинський Тимко, Мельник Евстахій.
В. 178. Бочонок Анна, Бочонок Алися.
В. 180. Дулепка Анна Елисавета, Венгер Анна, Мужик Іван.
В. 182. Качур Михайло.
В. 204. Бобесю к Анна, Ядловська Анна, Бахусович Анна, Марко Оксана, Січак Марія, Гладий Володимир, Тураш Стефан, о. Весоловський Лев, Марко Павло, Євуш Василь.
В. 205. Левандовський Петро.
Б. 206. Кокольський Іван, Бабій Іван, Каролишин Михайло, Барилюк Олекса, Затонський Нестор, Виспянська Анна.
В. 213. Вишивана Катерина.
В. 218. Стахура Олена.
В. 219 Борбець Володимир, Задойко Стефан, Беркей Микола.
В. 230. Тимочко Евген.
В. 234. Сас Марія, Кінащук Ксеня, Фуртас Захарій.
В. 237. Василик Павло, Василик Володимир, Василик Доминика, Василик Анна, Василик Анастасія.
Б. 238. Попович Михайло, Чопек Анна, Ярош Іван.
В. 241. Сусла Роман.
В. 247. Шведа Микола.
В. 267. Малик Кляра.
В. 268. Питель Анна, Питель Софія.
В. 272 Джміль Анна.
В. 273. Юськів Теодор.
Б. 277. Саган Іван.
В. 281. Павлишин Параня, Довган Йосиф, Довган Евгенія.
В. 292. Козій Олекса.
В. 296. Комінко Іван.
В. 308. Хоміцький Михайло, Хаміцька Марія.
В. 316. Куций Олекса, Білінський Бронислав, Майка Стефан.
В. 319. Коник Росел.
Б. 324. Ґонта Мирослав.
В. 334. Задерецький Михайло, Костирка Іван.
В. 336. Куц Володимир.
В. 338. Янковська Марія, Янковський Олекса, Янковський Йосиф.
В. 342. Миньо Марія.
В. 352. Ковалек Анна.
Б. 359. Сайко Марія, Юревич Володимир.
В. 361. Задорожний Іван, Боров Катерина.
В. 364. Лев Іван, Небожук Ева, Занко Михайло.
В. 367. Пінковська Варвара, Пінковський Антоній.
В. 372. Ярима Анна.
В. 375. Робак Іван, Ковалишин Василь.
В. 381. Богда Стефан.
В. 383. Сабо М. Стелла, Лабовський Петро д-р, Гусько Михайло.
В. 386. Лисогір Іван, Лисогір Анна, Лисогір Йосиф.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 1. Клебан Йосиф, Смалець Іван, Смалець Варвара, Барна Ева, Клебан Феня.
В. 6. Періг Кирило.
Б. 9. Кормаш Микола, Кормаш Текля.
В. 25. Навроцький Микола.
В. 31. Процак Ксеня, Палик Іван, Процак Іван, Процак Марія.
В. 39. Матковський Йосиф, Хомяк Анна, Фішер Анна, Кіцак Марія, Кіцак Антін.
В. 61. Дебич Марія, Дебич Микола.
В. 64. Атаманець Семен.
Б. 69. Фатюк Григорій.
В. 78. Бівас Іван, Тимчишин Марія, Запоточний Петро, Запоточна Анна, Лесяк Петро.
В. 85. Шляхтянчин Василь,* Процько Марія, Паращук Данило, Ковальчук Петро, Шляхтянчин Василь, Шляхтянчин Петро,* Паращак Стефан.* В. 86. Стахнів Теодор.
Б. 96. Ціміхуд Стефан, Губіцький Петро.
В. 105. Немий Теодор.
В. 106. Качмар Ількo.
В. 112. Волянська Павлина.
В. 123. Драбан Дмитро.
Б. 127. Блідей Іван.
В. 133. Будник Антін.
В. 135. Терлецький Михайло, Терлецька Марія, Геферт Софія, Цапар Марія, Ґеферт Андрій.
В. 158. Балко Василь.
В. 162. Майбук Ярмило.
Б. 165. Ковалисько Михайло.*
В. 174. Коваль Анна.
В. 186. Мек—Ґарій Анна, Баранчак Теса.
В. 192. Бундик Михайло, Бундик Катерина.
В. 213. Кук Арсеній, Кобрин Василь, Мороз Микола, Кузенка Тимко, Кузенка Юстина, Лукасевич Антін.
В. 223. Проць Ева.
В. 227. Медвідь Іван.
В. 233. Гаврилко Антін.
В. 235. Андриц Юрій.
В. 242. Дупівка Олена, Драбик Андрій, Рінго Андрій мол., Юрковський Михайло. Ґіба Андрій.
В. 251. Пелих Михайло.
В. 276. Морквян Стефан, Морквян Марія.
В. 285. Кривий Томко.
В. 288. Присташ Онуфрій, Присташ Катерина, Присташ Микола,* Присташ Іван.*
В. 292. Злочовська Л. Марія.
Б. 295. Мельник Омелян.
В. 298. Шальвіра Микола, Шальвіра Анастасія.
В. 300. Мичковський Михайло.
В. 307. Черчовий Андрій.
В. 310. Венгринович Володимир.
В. 317. Крістов Наталія, Крістов Юрій.
В. 326. Ґошковська Соломея, Ґошковський Едвард.*
В. 336. Садовський Михайло.
В. 338. Хомош Іван.
В. 341. Каня Анна, Волянський Петро, Бендза Михайло, Мічківська Ева, Мичківський Стефан, Остаф Семен, Шумейда Михайло, Сивий Григорій, Кренціглова Домка, Щерба Стефан, Жук Андрій, Каня Стефан.
В. 345. Проць Василь.
В. 352. Лема Петро.
В. 361. Мельник Михайлина, Німець Олекса, Сидор Катерина, Лисенко Евген.
В. 365. Камінська Магдалина, Камінський Микола, Загібайло Василь.
В. 367. Мацик Теодор.
Б. 370. Дикун Стефан.
В. 371. Семанек Йосиф.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 22. Канонник Йосиф.*
В. 35. Волошин Евдокія, Волошин Микола,* Волошин Анна, Волошин Михайло.*
В. 98. Манастирський Омелян.
В. 125. Видорик Розалія.
В. 151. Маговська Стефанія.
В. 191. Ялечко П. Володимир,* о. Ялечко Йосиф.
В. 204. Січак Анна, Січак Василь, Ґімбаль Марія.
В. 258. Язвінська Марія, Булька Федор, Булька Катерина, Джмелик Ева, Джмелик Микита, Головецька Катерина, Головецький Василь, Язвінський Григорій, Булка Іван,* Джмелик Юлія, Джмелик Мирослав,* Головецька Олена, Головецький Мирослав,* Язвінський Петро,* Язвінський Андрій.*
В. 322. Пийко Марія.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ІНШИХ КЛЯС:

В. 16. Бандура Юрій.*
В. 70. Бабяк Віктор.
В. 94. Федчишин Михайло.*
В. 102. Бобечко Микола.*
В. 177. Мамчак Анна.
В. 204. Мельник Софія.
В. 304. Гричовян Іван.

ЧИСЛО ЧЛЕНІВ ПЕРЕНЕСЕНЕ ЗІ СТАРОГО ДО НОВОГО РОДУ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

В. 12.	1 членів
В. 28.	1 „
В. 65.	1 „
Б. 326.	2 „
В. 336.	1 „

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 1. Ґіґович Йосифа, Копущинський Іван, Терефенко, Юрій, Раповий Володимир,* Войтович Володимир.*
В. 2. Русиняк Стефан, Русиняк Іван, Русиняк Василь,* Русиняк Павло.*
В. 6. Мурайка Анна.
В. 7. Яворський Петро, Яворська Варвара, Капітула Іван,* Шашко Ольга.
В. 8. Сверет Анастасія, Сверет Дмитро.
В. 9. Вербицький Михайло, Старовецька Анна, Пінкасевич Йосиф, Бобеляк Іван.
В. 14. Рапчак М. Берта.
В. 20. Годяк Марія, Годяк Йосиф Годяк Анна Анеля, Годяк Микола.*
В. 24. Боришкевич Богдан.*
В. 25. Маціовська Л. Віра, Маціовський Петро, Маціовська Анна, Вах Лев, Ґела Теодор.*
В. 30. Савка Леон.
В. 41. Рагуля Параска.
В. 43. Малинчак Петро, Новицький Митрофан, Рогалевич Теодосія.
В. 50. Савчин Михайло, Савчин Таціяна.
В. 55. Біян Стефан,* Бартох Антовина.
В. 77. Телевяк Михайло.*
В. 86. Івануся Петро, Івануся Стефанія.
В. 90. Гутник Семен.*
В. 91. Афтанас Петро.*
В. 93. Свідер Володимир.*
В. 95. Куц Захарій.
В. 98. Курила Гарасим.
В. 99. Сидорко Юрій.
В. 103. Маґеровська Марія, Маґеровський Павло.
В. 104. Сеньо Ольга.
В. 106. Мадея Йосиф.
В. 113. Полоскей Михайло.
В. 114. Полянський Лев.*
В. 120. Греча Марія, Греча Анна, Греча Андрій.
В. 121. Еванців Ольга, Іванців Богдан.*
В. 131. Ґжим Бронислав, Лавренчук Оліянна.
В. 351. Ґлушко Софія, Ґлушко Дмитро.
В. 146. Слободян Микола,* Поторока Семен.
В. 155. Ласів Пилип, Бардаль Анна.
В. 158. Звір Маріон,* Возьний Анна, Корнова Марія, Корнова Стефан.*
В. 161. Гречун Ева, Коман Анна, Строк Йосиф.
В. 162. Ласайко Григорій, Короташ Йосиф.
В. 176. Мельник Йосиф, Добжанський Михайло,* Бричка Іван, Дороцький Володимир.
В. 187. Чупрун Марія.
В. 192. Німий Микола.
В. 194. Заприлюк Василь.
В. 204. Чуган Іван,* Лотоцький Василь.*
В. 217. Шевчук Явдоха.
В. 221. Кобелюх Юстина, Гутман Дмитро.

В. 228. Стець Марія, Стець Анна, Подалик Стася.
В. 230. Лучко Петро, Гнатишак Володимир,* Луцько Петро мол.*
В. 237. Олійник Андрій.
В. 240. Мечник Володимир,* Мечник Василь.*
В. 242. Угрин Анна.
В. 247. Білінський Мирослав.*
В. 255. Гечий Василь.
В. 270. Стегніцький Микола.
В. 271. Тупчак Веслій.
В. 274. Пашави ч Анна.
В. 278. Пастула Мей, Пастула Франко.
В. 288. Сисак Андрій, Мурикін Юрій, Коростенський Василь, Коник Андрій.
В. 292. Волкотюк Михайло, Насланець Стефан, Насланець Данило,* Насланець Катерина.
В. 301. Медик Анна, Медик Тома,* Сцімборська Олена.
В. 308. Балігроцька Анна.
В. 311. Нагірний Михайло.
В. 316. Тимчук Лука.
В. 323. Купа Іван.*
В. 326. Ґуральчук Мартин.
В. 338. Глоц Павло.*
В. 349. Притула Михайло.*
В. 361. Робак Марія.
В. 365. Галенда Анна, Мичак Кость, Мичак Марія.
В. 369. Польський Болеслав.*
Б. 370. Чухрій Ксеня, Малішевська Марія, Чухрій Іван.
В. 375. Гаврилко Микола.
Б. 396. Чачун Анна, Федко Володимир,* Федків Катерина.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 44. Шевчик Анна, Шевчук Ількo, Шевчук Василина.
В. 70. Пацала Юстина.
В. 147. Маговська Стефанія.
В. 218. Санагурський Іван.*
В. 221. Сидорик Розалія.
В. 227. Язвінська Марія, Головецький Василь, Язвінський Григорій, Булка Катерина, Булка Федор, Головецька Катерина, Джмелик Ева, Джмелик Никита, Салапата Теодора, Головецька Олена, Джмелик Мирослав,* Джмелик Юлія, Язвінський Андрій,* Язьвінський Петро,* Головецький Мирослав,* Булка Іван.*
В. 254. Ялечко П. Володимир,* о. Ялечко Йосиф.
Б. 319. Бабак Теодор, Бабак Текля.
В. 324. Волошин Евдокія, Волошин Микола,* Волошин Анна, Волошин Михайло.*
В. 327. Ґімбаль Марія.
В. 349. Вербицький Микола, Вербицька Анна, Притула Ксеня, Притула Анна.
В. 361. Бартків Розалія.
В. 367. Антонів Дмитро.
В. 369. Січак Анна, Січак Василь.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ ДО ІНШИХ КЛЯС.

В. 16. Бандура Юрій.*
В. 70. Бабяк Віктор.
В. 94. Федчишин Михайло.*
В. 102. Бобечко Микола.*
В. 177. Мамчак Анна.
В. 204. Мельник Софія.
В. 304. Гричовян Іван.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ НА БЕЗПЛАТНЕ ПРОДОВЖЕННЯ:

В .316. Гаврилів Михайло.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ З ВИПЛАЧЕНИМ ОБЕЗПЕЧЕННЯМ:

В. 182. Палій Іван.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ ЗІ ЗВОРОТОМ В ГОТІВЦІ:

В. 1. Єзуско Марта.
В. 7. Пухер Олена.
В. 41. Ячинець Марія, Ячинець Антін.
В. 94. Федчишин Стефан.*
В. 181. Шпак Микола.
В. 197. Мушіль Теодор Франко.*
В. 220. Погребний Іван, Погребна Ольга.
В. 253. Андрусик Тереня, Хомин Михайлина.

ЧЛЕНИ ПОМЕРШІ:

В. 12. Павчак Федор.
В. 90. Хомович Анна.
В. 146. Прелип Юрій.
В. 168. Шемберко Анна.
Б. 176. Семкович Лука.
В. 177. Жарзицький Маріон.
В. 200. Карпович Володимир.
В. 213. Маслей Олекса.
В. 229. Куба Кость.
В. 236. Герик Юрій.
В. 245. Сорока Мартин.
В. 247. Сива Текля.
В. 400. Чвалґа Матвій.

ЗІСТАВЛЕННЯ:

З початком жовтня 1936 р. було в У. Н. Союзі повнолітніх членів	21,374
В місяці жовтні 1936 р. принято нових	168
В місяці жовтні 1936 р. принято нанозо	117
В місяці жовтні 1936 р. принято з переступними листами	29
В місяці жовтні 1936 р. принято з інших кляс	10
В місяці жовтні 1936 р. перенесено зі старого до нового роду обезпечення	6
Разом	21,704
В місяці жовтні 1936 р. суспендовано	138
В місяці жовтні 1936 р. відійшли з переступ. листами	40
В місяці жовтні 1936 р. відійшли до інших кляс	10
В місяці жовтні 1936 р. перенесено зі старого до нового роду обезпечення	6
В місяці жовтні 1936 р. відійшли на безпл. продовження	1
В місяці жовтні 1936 р. відійшли з виплаченим обезпеч.	1
В місяці жовтні 1936 р. відійшли зі зворотом в готівці	11
В місяці жовтні 1936 померли	13
Разом	220
З кінцем жовтня 1936 р. в У.Н. С. було дорослих членів	21,484

ЗІСТАВЛЕННЯ ПІСЛЯ КЛЯС І СУМ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

СТАРИЙ РІД.

В клясі Д.	на $ 100	1
В клясі А.	на $ 250	14
В клясі А.А.	на $ 500	146
В клясі В.	на $ 750	25
В клясі С.	на $1000	292
В клясі В.В.	на $1500	9
В клясі С.С.	на *2000	2

НОВІ РОДИ.

Обезпечення платне по смерти з вкладками до 70 року життя.

В клясі О- 500	на $ 500	388
В клясі О-1000	на $1000	271
В клясі О-1500	на $1500	3
Б клясі О-2000	на $2000	3
В клясі О-2550	на $2500	—
В клясі О-3000	на $3000	—

Обезпечення платне по смерти з вкладками протягом 20 літ.

В клясі Р- 500	на $ 500	782
В клясі Р-1000	на $1000	509
В клясі Р-1500	на $1500	4
В клясі Р-2000	на $2000	4
В клясі Р-2500	на $2500	—
В клясі Р-3000	на $3000	—

Обезпечення платне за життя з вкладками протягом 20 літ. (Ендавмент).

В клясі Е- 500	на $ 500	527
В клясі Е-1000	на $1000	196
В клясі Е-1500	на $1500	4
В клясі Е-2000	на $2000	—
В клясі Е-2500	на $2500	—
В клясі Е-3000	на $3000	—

НОВЕ ОБЕЗПЕЧЕННЯ НА ЦІЛЕ ЖИТТЯ ДЛЯ НОВИХ ЧЛЕНІВ

В клясі W- 500	на $ 500	937
В клясі W-1000	на $1000	2,128
В клясі W-1500	на $1500	7
Вклясі W-2000	на $2000	5
В клясі W-3000	на $3000	1

НОВЕ ОБЕЗПЕЧЕННЯ НА ЦІЛЕ ЖИТТЯ ДЛЯ ДАВНИХ ЧЛЕНІВ.

В клясі Т- 100	на $ 100	5
В клясі Т- 250	на $ 250	244
В клясі Т- 500	на $ 500	4,324
В клясі Т- 750	на $ 750	651
В клясі Т-1000	на $1000	9,719
Б клясі Т-1500	на $1500	222
В клясі Т-2000	на $2000	61
	Разом	21,484

МОЛОДЕЧИЙ ДЕПАРТАМЕНТ

НОВОВПИСАНІ ДІТИ:

В. 5. Фіґурська Долорес, Фіґурська Ілейн, Фіґурська Аделя.
В. 11. Загроднічек Розалія, Загроднічек Юлія, Загроднічек Микола, Загроднічек Анна, Загроднічек Катерина.
В. 33. Ґулик Володимир, Ґулик Анна.
В. 36. Таркулич Михайло, Таркулич Юлія, Романська Марія, Таркулич Василь.
В. 42. Кінілюк Михайло.
В. 43. Бабій Марія.
В. 45. Затонська Юлія Марія.
В. 50. Говард К. Марія, Коцур Л. Роберт, Шимичик Софія.
Б. 53. Мовчко Богдан, Кріль Ольга, Кріль Марія, Микитюк Василь.
В. 61. Релик Розалія.
В. 63. Шапайда Микола.
В. 85. Качмарек Магдалена, Луцик Марґарета.
В. 86. Польовий Михайло.
В. 102. Іващишин Дорота, Іващишин Павло, Іващишин Ольга, Стойко Стефан мол., Гнатяк Юлія, Ґерич Ленорд, Мамрич Павлина, Мамрич Марія, Понович Марія, Дорош Микола, Гнатяк Анна, Пукач Володимир, Піндур Стефан.
В. 130. Солтис Михайло.
В. 142. Дидзик Дмитро 2.
В. 147. Котик Йосиф.
В. 164. Лило Микола, Луців Теодор 2, Кравицька Бетій.
В. 171. Жуковський Володимир, Петренко Ігор, Атаманик Віра, Костирка Марцеля, Петренко Лидя.
В. 180. Мужик Олена, Мужик Юрій.
В. 186. Тиганський Василь.
В. 204. Сойка Борислав2, Марко Софія 2, Кравчук Мирослав, Кравчук Анна.
В. 206. Борис Стефан, Бабій Михайло, Кава Стефанія, Бабій Марія.
В. 218. Сокіл Емілія, Стахура Магдалена.
В. 223 .Маліборська Маґда, Маліборський Павло.
В. 228. Жулик Йоанна Каролина.
В. 237. Василик еПтро, Василик Йосиф.
В. 238. Ярош Олена.
В. 248. Турчин Микола.
В. 251. Турчик Микола.
В. 255. Ковальчик Григорій, Ковальчик Михайло, Ковальчик Іван.
В. 263. Поточняк Микола.
В. 268. Шанайда Михайло.
В. 277. Ткачук Стефан, Рудий Олена, Барняк Олена, Барняк Анна, Стефанов Йосифа, Ткачик Анна.
В. 281. Павлишин Данило.
В. 283. Каний Дорота, Щербій Анна, Каганяк Ольга.
В. 320. Західна Анна.
В. 324. Максимович Йосиф, Фостик Ярослав.
В. 325. Лебідь Іван, Костів Дмитро, Костів Михайло.
В. 338. Янковський Стефан.
В. 359. Крук Ґлорія, Швець Дорота, Швець Юрій, Швець Алися, Швець Аделя, Сайко Олена.
В. 361. Томків Василь 2, Коханко Іван.
В. 364. Головчак Павло Іван, Толочкевич Петро мол., Толочкевич Володимир.
В. 373. Юковська Марія Розалія.
В. 386. Лисогір Дорка, Лисогір Олена, Лисогір Микола, Лисогір Стефан, Лисогір Іван.
В. 390. Косламін Володимир.

ДІТИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 31. Процак Михайло, Процак Катерина, Процак Юлія, Процак Іван.
В. 64. Атаманець Павлина, Атаманець Олена.

В. 85. Самець Варвара, Паращук Павло, Паращук Марія, Паращук Анна, Паращак Катер., Ковальчук Петро, Ковальчук Олена, Шляхтянчин Леон, Шляхтянчин Михайло, Шляхтянчин Марія, Шляхтянчин Йосиф, Процко Магдалена.
В. 96. Ціміхут Володимир.
В. 113. Ґембіль Дмитро, Ґембіль Іван.
В. 123. Драган Іван.
В. 242. Угрин Ольга, Угрин Марія, Угрин Олена, Угрин Михайло, Угрин Стефан.
В. 251. Пелих Олена.
В. 288. Присташ Василь, Присташ Анна, Присташ Марія.
В. 298. Морозович Богдан, Шальвіра Марія, Шальвіра Анна, Шальвіра Семен.
В. 365. Камінська Марія.
Б. 367. Мацик Йосиф.
В. 370. Вергун Роман Іван.
В. 371. Семенюк Мілдред Маріон, Семенюк Дзійн.

ДІТИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 98. Манастирський Іван.
В. 204. Січак Марія.
В. 258. Булка Ґеновефа, Булка Олена, Булка Юлія, Циктич Григорій, Джмелик Катерина, Джмелик Семен, Головецький Іван, Головецька Юлія, Головецька Марія, Головецький Михайло, Головецька Віра, Головецький Василь, Язвінська Софія, Періг Анна, Періг Йосиф, Періг Марія, Періг Стефан, Прокопчик Іван, Прокопчик Марія, Прокопчик Сузанна, Сахар Юрій, Шутяк Михайло, Булка Емілія.

ДІТИ ПРИНЯТІ З ІНШИХ КЛЯС:

В. 11. Ковальчик Катерина, Ковальчик Сузанна, Ковальчик Володимир.
В. 121. Мандрик Ярослав.
В. 177. Лучка Тома.

ДІТИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 2. Русиняк Ількo, Русиняк Параскевія, Русиняк Михайло.
Б. 8. Сверет Микола, Сверет Михайло.
В. 11. Яцинич Анна, Яцинич Марія.
В. 20. Годяк Елисавета, Годяк Йосиф.
В. 43. Новицька Катерина.
В. 99. Сидорко Олена, Сидорко Марта, Сидорко Михайло.
В. 117. Андрейко Катерина.
В. 122. Проницька Елисавета.
Б. 161. Гуцаль Михайло.
В. 217. Шевчук Анна, Шевчук Теодор, Шевчук Роман, Шевчук Софія, Шевчук Дмитро.
В. 288. Сисак Йосиф, Сисак Василь, Сисак Володимир.
В. 370. Колесняк Катерина.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ.

В. 227. Булка Юлія, Булка Олена, Булка Ґеновефа, Циктич Григорій, Джмелик Катерина, Джмелик Семен, Головецький Михайло, Головецька Юлія, Головецький Василь, Головецький Іван, Головецька Марія, Язвінська Софія, Прокопчик Іван, Прокопчик Марія, Прокопчик Сузанна, Шутяк Михайло, Головецька Віра, Періг Анна, Періг Йосиф, Періг Марія, Періг Стефан, Сухар Юрій, Булка Емілія.
В. 369. Січак Марія.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ ДО ІНШИХ КЛЯС:

В. 11. Ковальчик Катерина, Ковальчик Сузанна, Ковальчик Володимир.
В. 121. Мандрик Ярослав.
В. 177. Лучка Тома.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ ДО СТАРШИХ ЧЛЕНІВ У. Н. С.:

В. 1. Кухта Йосиф.
В. 5. Климишин Іван, Рудик Михайло.
В. 44. Барна Олена.
В. 55. Шандровська Марія.
В. 67. Загоруйко Анна.
В. 78. Маціовський Іван, Вавришко Франко.
В. 91. Левицький Володимир. Маціринська Стефанія, Кремінь Петро.
В. 98. Галицька Марія.
В. 102. Гнатяк Павло, Іващишин Дмитро, Щубака Катерина, Павлина Михайлина.
Б. 104. Романець Юлія.
В. 105. Феснак Стефанія, Бішко Павло.
В. 131. Іванів Анна.
В. 142. Левчак Станислав.
В. 150. Яремій Дорота.
В. 155. Добрянський Стефан.
В. 158. Коптюх Ольга.
Б. 170. Гаратон Анна.
В. 177. Мамчак Михайло, Мельник Евстахій, Накопинський Тома.
В. 204. Січак Марія.
В .205. Левандовський Петро.
В. 206. Затонський Нестор, Виспянська Анна.
В. 213. Вишивана Катерина.
В. 234. Кінащук Ксеня, Сас Марія, Фуртас Захарій.
В. 235. Бобак Микола.
В. 238. Ярош Іван.
В. 241. Сусла Роман.
В. 267. Малик Кляра.
Б. 273. Юськів Теодор.
Б .308. Хоміцька Марія, Хоміцький Михайло.
В. 316. Майка Стефан, Куций Олекса.
В. 324. Ґонта Мирослав.
В. 334. Задорецький Михайло.
В. 342. Меньо Марія.
В. 364. Лев Іван, Небожук Ева.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ НА БЕЗПЛАТНЕ ПРОДОВЖЕННЯ:

В. 220. Погребний Іван.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ ІЗ ЗВОРОТОМ В ГОТІВЦІ:

Г. 146. Готра Катерина, Готра Михайло.
В. 331. Панчишин Олекса.

ЗІСТАВЛЕННЯ:

З початком жовтня 1936 р. було в У. Н. С. дітей членів	8,119
В місяці жовтні 1936 р. принято нових	119
В місяці жовтні 1936 р. принято нанозо	40
В місяці жовтні 1936 р. принято з переступними листами	25
В місяці жовтні 1936 р. принято з інших кляс	6
Разом	8,309
В місяці жовтні 1936 р. суспендовано	27
В місяці жовтні 1936 р. відійшли з переступ. листами	24
В місяці жовтні 1936 р. відійшли до старших чл. У. Н. С.	50
шли до інших кляс	6
В місяці жовтні 1936 р. відійшли на безпл. продовження	1
В місяці жовтні 1936 р. відійшли зі зворотом в готівці	3
Разом	111
З кінцем жовтня 1936 р. в У.Н. Союзі було дітей членів	8,198

ЗІСТАВЛЕННЯ ПІСЛЯ КЛЯС МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ:

В класі 1-ій за 25 цнт. місячної вкладки	6,183
В класі 2-ій за 50 цнт. місячної вкладки	1,688
В класі 3-ій за 50 цнт. місячної вкладки	327
Разом	8,198

УВАГА,

котру кожний відділовий урядник і член Українського Народного Союза повинен пильно прочитати й відповідно до неї застосуватись.

Ті повнолітні члени та члени Молодечого Департаменту, що тут проголошені в рекордовім звіті за жовтень 1936 р. суспендованими, якщо бажають бути принятими наново в члени У. Н. Союза, повинні зголоситись до своїх відділів у протягу трицятьох (30) днів від дня опублиновання отсього повідомлення про їх суспензу та заплатити залеглі вкладки й інші належитости секретарям своїх відділів. Коли цього не зроблять до трицятьох днів від дня отсього повідомлення, то опісля будуть автоматично виключені з відділу і з Союза та втратять усі членські права, запомоги і привілеї, з винятком тих прав, які є застережені в нових родах обезпечення. Такі самі права й обмеження відносяться також до тих членів, які на протязі жовтня 1936 р. взяли переступні листи й ще досі не зголосилися з ними до інших правно існуючих відділів У. Н. Союза.

Дано в Джерзі Сити, Н. Дж., дня 14-го листопаду 1936 р.

Дм. Галичин, гол. рек. сек.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ.

Д. Ф., Бедфорд, Інд. — Ваш допис „Націоналізм, соціялізм і інтернаціоналізм" є цікавий і засадничо добре поставлений. Одначе тому, що ви наводите там конкретні факти і назвища, ми хотіли би знати, з яких джерел ви черпали ці відомості. Нам треба булоб провірити їх правдивість. Здається нам також, що ваше твердження про першу появу назв „большевики" і „меншевики" є помилкове.

Поліційний пес.

— Цей ямник має бути поліційний пес? Таж поліційні пси виглядають зовсім інакше!
— Бо він з тайної поліції.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ҐРЕЙТ МЕДОВС, Н. ДЖ.

Союзові збори і Листопадове Свято.

Товариство „Любов" в Ґрейт Медовс мало 1-го листопаду свої організаційні збори. На ці збори приїхав головний секретар У. Н. Союзу, Д. Галичин, і виголосив річеву промову. Він сказав, що наша молодь повинна належати до У. Н. Союзу, як теж що всі ті українські громадяни, що ще дотепер цього не зробили, повинні також вписатися до цеї найбільшої фінансової української організації, якою є У. Н. Союз. Ця промова подобалася людям і промовила до їх серця. Зараз по ній, ще таки того вечора, записалося два члени до У. Н. С., серед них був один молодий тутешній хлопець, Петро Ковалик, що скінчив каледж. Є надія, що до У. Н. С. буде тепер вписуватися більше молодих хлопців і дівчат. З таких відвідин головних урядників виходить велика користь для організації, бо по їх промовах люди мають про що думати й опісля краще горнуться до організованого життя.

Товариські збори нашого товариства відбуваються що місяця другої неділі по першім, в год. 2-гій пополудні, в Українській Галі. Запрошуємо отсею дорогою всіх наших громадян, що хотять вступити до Союзу, щоб приходили на ті збори.

З нагоди цих зборів, що відбулися 1-го листопаду, наша громада влаштувала також Листопадове Свято й ушанувала ним тих наших героїв, що полягли за волю українського народу. Святом тим занялася пані Е. Дудяк. Дівчата в гарних українських строях відспівали кілька українських пісень. Також були деклямації. Святочний реферат виголосив п. Д. Галичин, в якім він згадав ті кріваві бої, що їх зводили тому 18 років Українські Січові Стрільці. На закінчення забрав ще голос п. К. Данилюк і закликав присутніх, щоб не забули про тих, що своє здоровля втратили за свій нарід, а саме за українських інвалідів. П. Данилюк пішов з капелюхом поміж приявних і зібрав $19.20. З тих грошей заплачено $6.20 за галю, а решту в сумі $13 вислано через Обєднання на інвалідів.

Павло Ландяк, секр.

Жінка: Лікар оглянув мене, сказав показати язик і записав лікарство на скріплення.

Чоловік: Та хіба не на язик?!

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВІ.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

З забави на добру ціль.

На весіллю у громадян Михайла і Євдокії Менчук, що відбулося в суботу, 14. листопаду ц. р., молодий не забув і за українських інвалідів у старім краю і візвав гостей, щоб кожний жертвував те, що може. Частина гостей відгукнулася прихильно на цей заклик молодого і зложила між собою $6. Збіркою занялись Антін Ломеґа і Текля Жуковська. Гроші переслано через Обєднання на згадану ціль.

ФРЕКВІЛ, ПА.

На інвалідів.

Збірка в укр. кат. церкві принесла $16.37. Ту жертву призначено на інвалідів та вислано через Обєднання на призначену ціль.

ШІКАҐО, ІЛЛ.

З чайного вечора на інвалідів.

Дня 21. жовтня ц. р. місцеве українське жіноче запомогове товариство влаштувало чайний вечерок, з якого дохід призначено на українських інвалідів. В часі вечерка переведено збірку, яка дала суму $32. З іншої імпрези прийшло доходу $5.90. Розходу було $5.13. Чистого доходу лишилося $32.77. З каси товариства доложено $8 й вислано $40 на призначену ціль.

Жертвували: Текля Тягнибік $1.50; по $1: Ксеня Стен, Олеся Лохвиська, Франя Мазурик, Катерина Мусюк, Марія Паньків, Анна Процюк, Софія Смук, Катерина Дідух, Павлина Цяньків, Софія Ґалун, Марія Лесик, Параня Дяк, Параня Гидлий, Юлія Орлис, Марія Каріньовська, Антонина Костів, Ольга Рудик, Йосифа Колісник, С. Гайович, Софія Кульпак, Ева Шарон, Марія Шевчук, Катерина Край; по 75 ц.: Марія Риза, Марія Юречко; по 50 ц.: Стефанія Купчинська, Юлія Опихана, Софія Панасюк, Варвара Остапчук, Павлина Єнджейовська, Юлія Сеньків, Параскевія Боднарчук, Софія Шкраба, Марія Древницька, Катерина Доманьчук (старша) і Катерина Доманьчук (мол.).

Параскевія Боднарчук, секр.

БЕЙРДФОРД, ПА.

На інвалідів.

Гром. М. Демчина переслав через Обєднання $2 на інвалідів.

МІЛВІЛ, Н. ДЖ.

На інвалідів.

В неділю, 15-го листопаду, о. А. Рудакевич, на просьбу тутешньої громади, відправив по Службі Божій в укр. кат. церкви панахиду за поляглих борців України. В часі панахиди урядники церкви пішли за збіркою, яка принесла $9, а Т. Дупняк жертвував $1, отже разом вислано $10 через Обєднання на інвалідів.

— Знаєш, до нашого міста приїхав черевомовець, щобописуватися своєю штукою. Та коли вийшов на естраду й публика стала бити йому браво, він із зворушення не міг вимовити ні слова!

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

АСЕКУРАЦІЙНІ ОШУКАННЯ

В окружному суді в Перемишлі скінчився процес асекураційних ошуканців з Яворова. Головного героя процесу, Ізака Шнаєра, засуджено на 7 літ, Дмитра Пісоцького на 3 і пів, Песя Шнаєра на 1 рік і Н. Фірцезера на 10 місяців вязниці. Чотирьох обвинувачених увільнили.

ТАРЗАН І ЛЮДИ-ЛЕОПАРДИ. (54)

Дикуни, побачивши високо на дереві Олд Таймера і Кида, почали з радости вити. Деякі з них поскидали з плечей луки, повитягали стріли і давай одну за одною пускати в напрямі двох білих мужчин. Побачивши це, малпа на хвилю схаменулася. В одній хвилі лють з її малого серця зникла, а наповнив його великий страх.

Не роздумуючи довго, вона стрибнула на друге дерево і заховалася в гиляках. А Кид і Олд Таймер притиснулися до пня дерева, стараючись уникнути смертоносних стрілів. Та в тому моменті ватажок дикунів закричав: „Стрівайте, чи забули ви, що найвищий жрець Люліміі приказав по можности ловити білих живими?"

Дикуни перестали стріляти, а ватажок говорив далі, підсміхаючись: „Хіба не бачите, як легко є зловити отсих білих живими? Вони немов у лапці. Ми вилізем на дерево і стягнемо їх шнурами вниз". З тими словами вони почали вилізати один за одним на дерево. „Тепер уже ми безрадні", промовив сумно Кид.

Коли Тарзан зачув радісні окрики дикунів, він відразу догадався, що вони мусіли викрити білих. Але що тепер робити? Чорних ціла хмара. Проте, хоч справа виглядала безналійно, він почав підсуватися, щоби помогти Олд Таймерові і Кидові. Чорні були цілком заняті своїми вязнями й не бачили Тарзана, як він до них підсувався.